

stærkt Indicium, at det i hvert Tilfælde vil ansees for umuligt eller for høist usandsynligt, at man nogenstinde vil komme til at indstille for det samlede Kolonialraad, at et saadant samlet Kolonialraad fremdeles skal vedblive, og naar det ærebe Medlem endvidere har sagt, at han ikke kunde forstaae, hvorledes Regjeringen eller Gouvernøren kunde sige, at det efter al Sandsynlighed vilde blive den sidste Session, hvor et samlet Kolonialraad var tilstede, saa har naturligtviis det ærebe Medlem overseet, at en Deling kan finde Sted, inden den nye Ordning gaar for sig, og jeg maa tilføie, at en saadan Deling er paatænkt; den kan finde Sted ifølge Anordningen, uden at noget nyt Kolonialraad behøver at være tilstede. Naar nu Kolonialraadet, som jeg antager, i næste Maaned kommer til at drøfte Sagen om Adskillelsen, da vil det have at udtale sig om, hvorvidt en saadan Adskillelse bør finde Sted, og skulde nu Kolonialraadet mod Forventning komme til det Resultat, at det ikke vilde være rigtigt at gjøre denne Adskillelse, saa vil naturligtviis det, som Gouvernøren har udtalt, ikke gaae i Opfyldelse; thi jeg anseer det for sandsynligt, og jeg tør sige, at det, hvis jeg til den Tid er Finansminister, ganske vist ikke vil skee, at nogen Adskillelse vil foregaae imod Kolonialraadets Duffe; men Indicierne ere i høi Grad for, at Kolonialraadet vil udtale sig for en saadan Adskillelse, og Gouvernøren har saaledes været fuldt berettiget til at sige, at efter al Sandsynlighed vil dette Kolonialraads møde være det sidste, i hvilket det samlede Kolonialraad er tilstede. Jeg troer altsaa, at man kan betragte dette som Noget, Regjeringen og Gouvernøren foreløbigen have kunnet gaae ud fra, saaledes at alle Ytringer i den Henseende have været fuldt berettigede. Jeg antager det for sikkert, at det ærebe Medlems Tanke om, at man skulde komme til at undgaae Adskillelsen, vil være fulkommen urigtig, ligesom jeg ogsaa troer, at de Ulemper, som det ærebe Medlem har troet at finde deri, have stillet sig langt større for ham, end de virkelig ere. Efter Alt, hvad der foreligger, er det, som sagt, min Opfattelse, at en Adskillelse vilde være det Rette; det er den, som vi vilde komme til, men den vil først foreligge paa et senere Stadium, naar nemlig Ko-

lonialsubkasset kommer til at foreligge Rigsdagen her, og til den Tid vil man da ogsaa, som jeg antager, drøfte de andre Punkter, som af det ærebe Medlem i Forbigaaende ere frembragne under hans Foredrag.

Jeg skal nu tillade mig at gaae over til en Betragtning af det af det ærebe Mindretal stillede Forslag. Det ærebe Mindretal har meent, at det var betænkeligt for Rigsdagen for længere Tid end høist nødvendigt at opgive den Indfyldelse, det har og hidtil har udøvet paa disse Anliggender. Det ærebe Medlem har ogsaa i Betænkningen udtalt sig, som om der kunde være nogen Tvivl, om dette overhovedet var Noget, Rigsdagen burde gaae ind paa. Denne Tvivl har dog det ærebe Medlem frasjaldet, idet han har indrømmet, at det kunde skee for et Aar. Jeg troer i denne Anledning at burde henlede det høie Things Opmærksomhed paa, hvad det egentlig er, Regjeringen har bragt i Forslag, thi det kunde synes, at det er noget ingenlunde Ubetydeligt, hvorom Taleren er, at Rigsdagen saaledes skulde renoncere paa sit Samtykke til saadanne Skatters og Afgifters Bestemmelse, som kunde være af Vigtighed for Indbyggerne paa disse Der. Jeg maa da tillade mig at gjøre det ærebe Thing opmærksom paa, hvorledes Stillingen for Dieblisset i Virkeligheden er. Rigsdagen udøver ganske vist en Lovgivningsmyndighed overfor de vestindiske Der, men denne Lovgivningsmyndighed er meget indskrænket, idet jo nemlig de Love, som her gives, i Regelen ingen Gyldighed have for de vestindiske Der, naar det ikke udtrykkelig er sagt, at de skulde gjælde der, hvilket, som bekjendt, ikke siges i de fleste Love. Naar altsaa en Lov skal være gjældende for de vestindiske Der, skeer det paa een af to Maader. Det kan skee saaledes, at en Lov, der er gjældende i Moderlandet, bliver forelagt Kolonialraadet, der drøftes, og det Spørgsmaal stillet, om man ønsker, at denne Lov ogsaa skal være gjældende for Derne, og dersom man ønsker det, da med hvilke Ytringer. Kolonialraadet gjør da Forslag i denne Henseende, og finder da Regjeringen, at der i det saaledes frembragte Lovforslag ikke er nogen Afvigelse fra de Grundsætninger,